

'כֹּנָה טוֹבָה' | יַעֲלֵל גְּרוֹס רוֹזֵן

הָיָה מְאַחֵר וְלֹא הִצְלַחְתִּי לִישֹׁן, שָׁמַעְתִּי אֶת אִמָּא מְדַבֶּרֶת בְּטֵלְפוֹן:
"אֲנִי עֵינִי כָּל כָּךְ, נִגְמָרִים לִי הַפּוֹחוֹת, אֶצְטִיחַ לְקַחַת עוֹד מְשֻׁמְרוֹת.
בְּגִלֵּל הַמַּצָּב אֲנִי חִיָּבֶת לִהְיוֹת בַּעֲבוּדָה, אֲבָל קִשָּׁה לִי, אֲנִי מוֹדָה".

לֹא יָדַעְתִּי אִם הִיא מְדַבֶּרֶת עִם סִבָּתָא אוֹ עִם אָבִיא בַּמְּלוּאִים
הִיא הַמְּשִׁיכָה לְדַבֵּר וּבִינָתִים הַשְּׁקֵתָה עֲצִיצִים.
"אֲנִי רַק רוֹצָה חֲמֵשׁ דְּקוֹת שֶׁל שְׁקֵט, לְשֹׁבֶת עַל הַכְּרִסָּה, לְשִׁתּוֹת קָפָה,
לֶאֱכֹל פְּרוּסָה".

הקדמתי לקום, נכנסתי למטבח, להכין כריך נראה לי לא מסבך.
גררתי בשקט בשקט את הפסא אל הארון, הלחם נמצא במדף העליון.
מצאתי שקית עם לחמניות, בדרך נפלה קפסת העוגיות.
נסיתי לתפס אותה קצת מאחר, מזל שזה רק התפזר ושום דבר לא נשבר.
פתחתי במטבח את כל המגרות, חפשתי צלחת ואולי גם פרות.
מצאתי גבינה חמאה ורבה, רציתי שאמא לא תהיה רעבה.

פתאום אמא נכנסה ואמרה בקול רם: "אלוהים אדירים! מה קורה כאן?
המטבח הפוך, הכל מבלגן. צריך לנקות ונאחר לגן".

"אבל הכנתי לך כריך", התחלתי לבכות,
"רציתי שיהיו לך חמש דקות".

אמא פתחה את הפה, אבל לא אמרה
אף מלה.

רק חבקה אותי חזק חזק ללב שלה.